

Пазл

Про книгу

Ілан і Хлоя — гравці із досвідом, у яких позаду чимало успішно пройдених квестів. Та цього разу на них і ще шістьох учасників чекає «Параноя» — напівмістична гра, до якої спробуй ще втрапити. Гонитва за призовими 300 000 євро відбуватиметься у будівлі покинутої лікарні для душевнохворих. Доволі швидко ігровий простір перетвориться на жахливу реальність. Повна картина залишиться неясною до самого останнього фрагмента. Ну що ж — на те він і пазл. Захопливе, моторошне, добротне читиво з геть несподіваним фіналом від визнаного майстра жанру трилера Франка Тільє .

ФРАНК ТІЛЬЄ

ПАЗЛ

ФАБУЛА
ВИДАВНИЦТВО

Франк Тільє

ПАЗЛ

Роман

Видавництво «Фабула»

2020

Оригінальна назва роману: Puzzle

Published originally under the title “Puzzle”

2013, Fleuve Editions, département d’Univers Poche, Paris

О. Колеснікова, пер. з фр., 2020

© «Фабула», макет, 2020

© Видавництво «Ранок», 2020

ISBN 978-617-09-6490-8 (epub)

Усі права збережено.

Жодна частина даної книжки не може бути відтворена в будь-якій формі без письмового дозволу власників авторських прав.

Електронна версія створена за виданням:

Тільє Франк

ТЗ9 Пазл. Роман / пер. з фр. О. Колеснікова. — Харків : Вид-во «Ранок» : Фабула, 2020. — 400 с.

ISBN 978-617-09-6428-1

Лан і Хлоя — гравці із досвідом, у яких позаду чимало успішно пройдених квестів. Та цього разу на них і ще шістьох учасників чекає «Параноя» — напівмістична гра, до якої спробуй ще втрапити. Гонитва за призовими 300 000 євро відбудуватиметься у будівлі покинутої лікарні для душевнохворих. Доволі швидко ігровий простір перетвориться на жахливу реальність. Повна картина залишиться неясною до самого останнього фрагмента. Ну що ж — на те він і пазл.

Захопливе, моторошне, добротне читиво з геть несподіваним фіналом від визнаного майстра жанру трилера Франка Тільє.

УДК 82-311.4

Шановний читачу!

Спасибі, що придбали цю книгу.

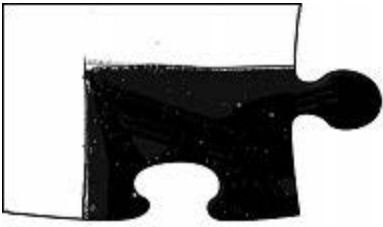
Нагадуємо, що вона є об'єктом Закону України «Про авторське і суміжні право», порушення якого карається за статтею 176 Кримінального кодексу України «Порушення авторського права і суміжних прав» штрафом від ста до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, з конфіскацією та знищенням всіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення та обладнання і матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Повторне порушення карається штрафом від тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або позбавленням волі на той самий строк, з конфіскацією та знищенням всіх примірників, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення, аудіо- і відеокасет, дискет, інших носіїв інформації, обладнання та матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Кримінальне переслідування також відбувається згідно з відповідними законами країн, де зафіксовано незаконне відтворення (поширення) творів.

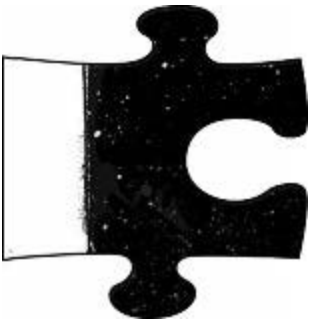
Книга містить криптографічний захист, що дозволяє визначити, хто є джерелом незаконного розповсюдження (відтворення) творів.

Щиро сподіваємося, що Ви з повагою поставитеся до інтелектуальної праці інших і ще раз Вам вдячні!

А коли від давнього минулого не залишається нічого, коли люди повмирали, а речі зруйнувалися, тоді лише запах і смак — тендітніші, але більш живучі, більш нематеріальні, стійкі, незрадливі — залишаються ще надовго, наче душі, нагадують про себе, чекають, сподіваються, на руїнах усього іншого невтомно продовжують нести на собі, на своїх ледь вловимих краплинках, величезну брилу спогадів.

Марсель Пруст «На Сваннову сторону»

2

22 грудня

Того ранку у серці Альп було морозно і сухо. Погода кусюча, але ідеальна для того, аби взути снігоступи і вирушити на прогулянку, що й збирався зробити старший сержант П'єр Боніфас, якби не цей жахливий терміновий виклик. На іншому кінці дроту екскурсовод ледве міг говорити, досі шокований своєю знахідкою.

Гелікоптер національної жандармерії, що віз Боніфаса та його напарника, тепер пролітав над листяним лісом. Попереду перші промені сонця загравали з горами, їхні шовковисті кінчики губилися в безмежності, аж до Швейцарії з одного краю та до Італії з іншого. За свою двадцятидворічну кар'єру Боніфас ніколи не втомлювався від цього видовища, щодня інакшого і так само витонченого, як кольори на палітрі художника. Проте того ранку він майже не звертав на нього уваги. Його думки блукали деінде.

Біло-синій гелікоптер пролетів над озером і приземлився на маленькій галявині на висоті понад тисячу чотиреста метрів над рівнем моря. Рух гвинтів здійняв хмарки снігу. Згорбившись і сховавши носи у коміри темно-синіх парок, зі снігоступами в руках, двоє офіцерів побігли до чоловіка, одягнутого в теплий лижний костюм. Вони привіталися, взули снігоступи та швидко пішли.

— Ви ні до чого не торкались? — запитав Боніфас.

Гід повертався назад тим самим шляхом, йдучи власними слідами. Це був міцний широкоплечий здоровань, у якого один крок був як два кроки Боніфаса. На щастя, ця ділянка лісу була відносно рівною, посередині між долиною та пагорбами, які простягалися зигзагами до вершин.

— Ні. Я одразу зателефонував до жандармерії.

— Ви вчинили правильно. Тепер розкажіть нам детальніше, що сталося.

Удалині пілот гелікоптера заглушив мотор, повернувши горам їхню білосніжну тишу. Ліс густішав, стовбури навколо них стояли настільки щільно, що світло просочувалось крізь листя, наче золоті блискітки. Цього зимового ранку уся природа, здавалося, затамувала подих.

— Коли вийдемо до стежки, побачимо гірський притулок Гранд-Масиву — стару будівлю, яка тепер належить місту. Це місце для перепочинку, без водопостачання, без опалення, де можуть переночувати, сховавшись від негоди, з десятком мандрівників. Він розташований посеред острівця на озері.

— Знаю,— сказав Боніфас.— Колись мені довелось бувати тут з родиною, давненько це було. Неймовірна місцина.

Гід проторював собі шлях у чагарнику.

— Так, неймовірна, можна й так сказати... Минулого тижня мандрівники повідомили в службу туризму про протікання даху. Учора вранці я приніс деякі інструменти, там треба було залатати дірку і зацементувати черепицю. Сьогодні покрівельник мав закінчити ремонт.

Боніфас та його підлеглий дихали дедалі важче. Лютий холод стискав горло, а гід рухався вперед так само швидко. Здавалося, цей чолов'яга зроблений із граніту.

— Притулок заповнений круглий рік, навіть зараз, у період складних погодних умов. Мандрівники приходять, і якщо тут уже немає місця, то вирушають до іншого, платного притулку, розташованого трохи вище.

Троє людей пригинались, розсували рукавицями гілки, обважені кристалами льоду. Ця білизна довкола створювала сюрреалістичні декорації. Природа демонструвала свої найрозкішніші прикраси, але

в цій частині гірського масиву залишалась небезпечною, спонукаючи не втрачати пильність ані на мить.

— Перш ніж температура впала, майже до півночі йшов сніг. Коли я приїхав до притулку сьогодні вранці, то одразу зрозумів, що щось не так, бо в снігу навколо притулку не було жодного сліду від снігоступів. Однак напередодні прибули люди, і це означало...

— Що ніхто не виходив.

Через кілька хвилин чоловіки вийшли з листяного лісу. Знову з'явилось світло, що сліпило, відбиваючись від вершин. Боніфас надів сонцезахисні окуляри. Відсутність хмар обіцяла чудовий день. Жандарм шкодував, що він зараз тут, тим паче в неділю. Опинившись першим на місці злочину, він знав, що доведеться готувати звіти і заповнювати безліч папірців.

Озеро з островом було нижче, досі в крижаній тіні гір. Гід продовжував розповідати:

— Скрізь була кров. На ліжках, на стінах, на підлозі. Я побачив щонайменше три тіла, ліворуч від входу. Майже всі спали одягнені і взуті в лижні черевики — настільки холодно було вночі. На них напали зі спини, їх наче... їх наче пронизав град. Я не заходив усередину. Я побіг і почав телефонувати всім. І забув на вулиці свою сумку.

Він зупинився і подивися на Боніфаса.

— Звісно, тікати було тупо. Я мав перевірити, чи хтось іще був живий.

— Ви вчинили правильно. Принаймні місце злочину не чіпали, це головне.

Боніфас економив слова, зосередившись на небезпечному спуску. Хода на снігоступах вимагала техніки та уважності. Вони доволі швидко досягли озера і моста, що дозволяв дістатися острова. Пройшовши кілька хвилин невеликим лісом, вони нарешті дійшли до чималої

кам'яної будівлі, поряд з якою лежала велика сумка гіда. Жандарм різко спинився, прикутий поглядом до землі. Інстинктивно розстібнув кобуру на поясі.

— Ці сліди кроків...

Окрім слідів гіда, залишених годину чи дві тому, від укриття вели ще одні сліди. Вони звертали праворуч і заходили за будівлю. Людина, що їх лишила, перед тим вступила в кров.

— Їх тут не було,— сказав гід.

— Точно?

— Точно. Вранці сніг був недоторканий, абсолютно чистий після ночі.

Вони замовкли. Старший сержант уважно роздивлявся навколо. Невже гід прийшов саме тієї миті, коли вбивця щойно скоїв злочин і готувався тікати? Йому було страшно уявити, що б сталося, якби їхній супутник увійшов до притулку.

Швидким рухом він зняв снігоступи, увіткнув їх у сніг, скинув рукавиці. Тепер кожен міцно стискав у руках свій «Зіг Зауер». Жандарм знаком показав колезі йти по слідах, а сам рушив до вхідних дверей, які лишались прочиненими. Він штовхнув їх ліктем, цілячись зброєю перед собою.

Боніфас повільно зняв сонцезахисні окуляри. За своє життя він уже бачив з десяток місць злочину, але одразу зрозумів, що це закарбується в його пам'яті до кінця його днів.

Ступивши кілька кроків усередину, він нарахував п'ять тіл праворуч, потім ще три ліворуч. Декого, досі загорнених у спальні мішки і повернутих обличчям до стіни, смерть застала уві сні. Інші — на підлозі, одягнені та взуті, намагались учепитися в ніжку ліжка. Один з них, абсолютно голий, важив, мабуть, близько ста тридцяти кілограмів й, очевидно, не зміг захиститися.

Боніфас сховав підборіддя у комір парки, щоб залишати у приміщенні якомога менше своїх біологічних слідів. Він обережно наблизився до нерухомих тіл, що лежали спиною до нього, щоб упевнитись, що серед них ніхто не вижив.

Мертві. Усі мертві.

Жандарм уже уявляв вісім тіл, що лежать в ряд на столах у патологоанатома. Він уявляв обличчя рідних, яким потрібно буде повідомити цю звістку. Що цікаво, тієї миті у нього виникло бажання зателефонувати дружині і сказати їй, як сильно він її кохає.

У нього під ногами лежала дівчина, якій, напевно, не було й тридцяти. Вона дивилася у стелю широко розплющеними очима, розкинувши руки, наче віддавалась небу. Її теж не пощадили.

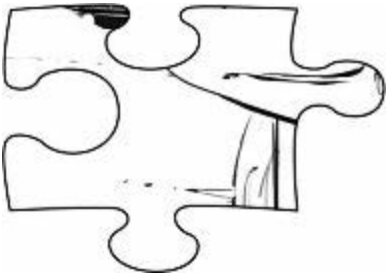
Випроставшись, Боніфас помітив закривавлену викрутку з оранжевим руків'ям, що лежала біля плінтуса, поряд з ящиком з інструментами. Мабуть, це і було знаряддя вбивства, яким убивця бив своїх жертв у шию, в груди, в спину. У всіх без винятку мандрівників були колоті рани в різних частинах тіла.

Ці п'ятеро чоловіків і три жінки заснули поруч із вбивцею, якщо вірити відсутності слідів, що вели б у напрямку до притулку.

Раптом надворі почувся крик. Його напарник кричав: «Не рухатись! Не рухатись!»

У стані максимальної напруги Боніфас кинувся надвір, знаком показав гідю лишатися на місці й оббіг будівлю. Навколо на снігу починало відблискувати сонце, а гори простягали свої гранітні брили до неба, ніби для того, щоб захистити цих чоловіків, які виявили абсолютний жах. Жандарм побачив свого напарника, що тримав на мушці закривавленого чоловіка. Тепло одягнений, у шапці, натягнутій на лоб, він сидів, спершись на стіну, підтягнувши коліна до тулуба. Він підняв вологі від сліз очі на жандармів і спитав моторошно нейтральним тоном:

— Мене звати Люка Шардон, я не зробив нічого поганого. Лише скажіть мені: звідки вся ця кров? І що я роблю тут, посеред гір? Я нічого не пам'ятаю.

3

Чотири місяці по тому

Молодий чоловік сидів на краю ліжка, склавши руки на грудях.

— Що означає «ІЛ АН 2-10-7»?

— Відчепись від мене з цим питанням раз і назавжди. Доброї ночі.

— Щодо доброї — не певен. Вона буде радше довгою.

— Що ти маєш на увазі?

— О, нічого. Нічого такого. Доброї ночі від хлопця з палати 27.

Санітар зібрався зачинити двері.

— Алексіс Монтень? — покликав молодий чоловік.

— Що?

— Ти єдиний, окрім Сесіль Жанни, хто мені тут подобався. Єдиний, хто не бажав мені зла.

— Ніхто не бажає тобі зла. Ти тут чотири місяці, і тобі вже пора з'ясувати це.

Крупна постать санітара нарешті зникла. Почувши, що двері зачинилися, пацієнт розвернувся до ліжка, стягнув з нього простирадло і розстелив його на лінолеумі, яким була вкрита підлога в палаті.

— Сім, вісім, дев'ять...

Ніхто ніколи не міг пояснити йому, що означав синій напис, вишитий у верхньому лівому кутку простирадла:

«ІЛ АН 2-10-7». Медики знали силу-силенну складних слів, були здатні оперувати науковими фразами, але впадали в ступор перед дурнувтим написом на тканині. Може, це таємний код? Чарівна комбінація, здатна відімкнути двері цієї лікарні? Це тривожило його всі ці місяці, і тепер, врешті-решт, він помре, так і не дізнавшись цього.

Він обережно відірвав шматок простирадла, на якому містився цей напис, і запхав його всередину одного з прутів ліжка, який він розхитував тижнями. Можливо, наступному пацієнтові, що незабаром займе цю палату, пощастить його зрозуміти, якщо тому, звісно, спаде на думку витягти прут і зазирнути всередину.

За довгий час йому вдалося відкрутити ліжко від підлоги. Здіймаючи якомога менше шуму, він поставив його у вертикальне положення і спер об стіну. Потім скрутив простирадло так туго, як тільки міг, і, ставши на стілець, прив'язав його до верхніх металевих прутів.

— Сто вісім, сто дев'ять, сто десять...

Він востаннє перевірів крізь крихітне віконце в дверях, чи ніхто не йде. До першого обходу у нього було близько трьохсот секунд, щоб діяти. Він накинув на голову наволочку. Існував ризик, що буде складно, але він подумки репетирував цю сцену сотні разів: йому вдасться.

Навколо була сіра, нейтральна, сувора палата. Єдиною річчю, яку йому дозволили мати, була колода гадальних карт Таро, що лежала на нічному столику. Сесіль Жанна зналася на них, вона стверджувала, що читає по картах майбутнє, і напроорокувала йому «непевну» долю. Йому подобалось намагатися вгадати карти, перш ніж перевернути їх. Одна з небагатьох розваг тут і, без сумніву, одна з найгірших, які тільки могли існувати. Як вижити в цьому місці, яке щохвилини робить тебе ще божевільнішим?

Незважаючи на наволочку на голові, що закривала видимість, він перевернув карту Таро і кинув її на підлогу.

Крізь тканину він побачив, що це карта «Повішеник». Сесіль Жанна вже тлумачила її: карта говорить нам, що не все в наших руках й іноді слід підкоритися долі. Він не збирався коритися долі. Він боявся лише одного — що чекає на нього по той бік, після смерті. Спочатку буде чистилище: місце, яке він уявляв крижаним, моторошним, з маленькими камерами, в яких кожен замкнений очікує Суду. Цей обов'язковий перехід лякав його понад усе.

Залізши на стілець, він спокійно обмотав простирadlo навколо ший. Вузол висів приблизно на висоті метр вісімдесят над підлогою. Йому знадобиться багато сили волі та сміливості. Але це був єдиний спосіб утекти звідси. Віднайти свободу. Сесіль Жанна дуже засмутиться. Можливо, врешті-решт вона також піде за ним.

— Двісті тридцять один... Гру завершено.

Він задер голову до захищеної синьою решіткою лампочки на стелі і відштовхнув стілець ногою. Мотузка з простирadла натягнулася, як і його кінцівки, коли петля зашморгнулася на ший. Його ступні були за два чи три сантиметри від підлоги. Небагато, але достатньо. Останнє, про що він подумав, був, як не дивно, напис на простирadлі.

* * *

Ілан різко підскочив, йому перехопило подих.

Він прикрив очі рукою, коли яскраве сонце знадвору засліпило його обличчя, і йому знадобилось кілька секунд, щоб усвідомити, де він.

Який жахливий кошмар.

Котра година? Скільки часу він проспав?

Судячи з усього, небагато — він відчував важкість і слабкість. Він машинально встав і пішов до вікна, обхопивши руками плечі. Було нестерпно холодно, вічні проблеми з опаленням. На щастя, потужне світло, що під кутом падало на підлогу, трохи зігрівало його. Злегка засліплений, він стояв біля вікна, коли на телефоні заграла мелодія «Knockin' on Heaven's Door» Боба Ділана.

Останнім часом, окрім шефа, йому більше ніхто не телефонував. Стоячи обличчям до світла, Ілан не поворухнувся, досі приголомшений жахливим сном. Усе здавалось йому таким реалістичним, кожна деталь врзалась у пам'ять із вражаючою точністю: блакитна решітка на лампі на стелі, крихітне віконце у дверях без ручки, дивний напис на простирадлі. Це явно була палата психлікарні.

Справжня палата психлікарні, цілком реальна.

У нього перед очима досі був цей тип, що накидав петлю собі на шию. Ілан не розгледів його обличчя, так, наче картинка уві сні стала чіткою лише тоді, коли чоловік напнув на голову наволочку. Хай там як, його одягли і замкнули, як буйних божевільних, в огидний блакитний костюм. Який сенс цієї жахливої сцени? Йому було невластиво пам'ятати свої сни...

Телефон розривався. Ілан завагався, щоб якнайдовше насолодитись білим сліпучим гарячим світлом, а тоді нарешті повернувся до темного кутка кімнати. Він миттю накинув светр і спортивні штани, перш ніж схопити мобільний, на екрані якого висвічувався незнайомий номер. Узявши слухавку, він сів за ноутбук, щоб переглянути електронну пошту. Нічого нового, окрім кількох дебільних реклам.

— Так?

Ілан поклав руку на батарею, що була холодна мов лід.

— Ілане? Це Хлоя.

Молодий чоловік відвернувся від монітора і почав нервово мацати ігрові фігурки, нагромаджені на столі. Хлоя... Він уже більше року не чув цього імені, хоча й ніколи не забував його. І це спричинило ефект вибуху в животі.

— Хлоє?

— Добре, що ти не змінив номер. Як ти?

— Чого ти хочеш?

— Я нарешті знайшла доступ до гри. Я знайшла доступ до «Параної».

Ілан глибше вмотився в кріслі на коліщатках напроти двох компів, що безперервно завантажували піратські фільми. На іншому кінці дроту він чув гудіння мотору автомобіля. І схвильований голос своєї колишньої дівчини.

— Минув рік, а ти продовжуєш шукати те, чого не існує,— сказав він.

— «Параноя» — це просто брехня. Масштабна ілюзія. Не можу повірити, що ти досі мариш цим!

— Ні, гра існує, вона абсолютно реальна. І вона проходить у Франції.

Ілан не стримався і позіхнув. Він погано спав останні дні, і втома дедалі сильніше давала про себе знати.

— Слухай, я саме був у ліжку. Я змерз і мені не терпиться зробити лише одне: повернутися під ковдру.

— Твої ночі досі поглинуті полюванням на скарби? Чим зараз зайнятий? «Срібною зіркою»?

— Я вже більше десяти місяців працюю, Хлоє. На паршивій заправній станції, але це дозволяє мені заробити на шматок хліба і створює видимість соціального життя. Єдиний зв'язок, який у мене досі лишається з цією грою,— це сценарії, які я намагаюся пристроїти. Я зав'язав.

— Я лише за десять кілометрів від твого дому. Якщо ми переможемо у цій грі, ти зможеш покинути свою відстійну роботу і щодня їсти в ресторанах, якщо захочеш. До зустрічі і... рада була тебе чути.

Вона поклала слухавку. Ілан кілька секунд сидів, роззявивши рота. Цей дзвінок нагадував грім серед ясного неба. Хлоя Сандерс збиралася знову увійти в його життя дивовижним і несподіваним чином. Нарешті він підвівся, трохи похитуючись. Яскраве світло зникло, і кімната занурилась у крижані сутінки. Потираючи плечі, він задумливо підійшов до вікна.

Вікна спальні на другому поверсі виходили на великий круглий сад із замерзлими полями на задньому плані, що простягались до самого небокраю. Красива біла стрічка з'єднувалась з небом десь там, на горизонті. Навколо ані будинків, ані сусідів. Маленький город на задньому дворі заріс, безладно розрослись бур'яни. Батько завжди вирощував томати, кабачки та редьку. Але відколи його батьки зникли, Ілан усе занедбав.

У тому числі й себе самого.

Зіщулившись від холоду, він попрямував до ванної, що містилась поряд зі спальнею, і увімкнув воду. Вода теж крижана. Він благав, щоб бойлер не зламався і несподівано сам для себе похукав на дзеркало. Скільки він уже в цьому клятому будинку? Він став завеликим для нього одного. Навіть тут, у домі рідних батьків, він почувався чужим.

Він лише збризнув обличчя невеликою кількістю води і поголився. Йому ще не було тридцяти, але в такому занедбаному стані він здавався на п'ять років старшим. Хлоя завжди казала, що його очі — наче бурхливий океан, але на що вони були схожі сьогодні, ці очі, почервонілі через поганий сон, нудну роботу та всепоглинальну тугу за батьками?

Він спробував приховати свою збентеженість, зачесав назад волосся середньої довжини, заправивши пасма за вуха. Такі прості рухи, які, втім, здавалися йому такими далекими... Аж тут він помітив на лівому передпліччі дивний слід. Маленький кратер, схожий на укуси комах.

Ілан уважно роздивився отвір, піднісши руку до світла лампи. Звідки ця штука тут узялась? Павук чи якась інша комаха не змогли б зробити таку рану. Ні, це було більше схоже на слід від голки шприца. Наче після забору крові або якоїсь ін'єкції.

Ілан поспішно збіг сходами вниз і насторожено перевірів по черзі усі виходи. Жодне з вікон не було розбите, усі три замки на дверях неушкоджені, подвійна шибга, що виходила на веранду на задньому дворі, ціла. Вочевидь, жодна людина сюди не заходила і не нападала на нього, якщо тільки не мала ключів.

А ключі не міг мати ніхто. Ілан змінив усі замки кілька тижнів тому.

Він був тут, живий і неушкоджений.

«Живий, але зі слідом, походження якого ти не знаєш. А якщо це були вони?»

У підвалі увімкнути бойлер йому не вдалося. Він знайшов номер телефону сервісного центру, указаний на звороті, і зателефонував слюсарю з компанії «Силамб», який прийде не раніше, ніж за кілька днів.

— До речі, ви знали моїх батьків? — запитав він, домовившись про візит.— Жозефа та Ангеліну Дедіссе?

Але той уже поклав слухавку.

Ілан швидко піднявся нагору, тепліше одягнувся й підібрав листи, просунуті під вхідні двері. Чималий пакунок листів від компаній «Юбісофт», «Анкама» та «Адерлі», яким Ілан надсилав уривки сценаріїв відеоігор. За останні кілька років він розробив на папері три оригінальні історії з текстами та чудовими малюнками, які досі не знайшли замовника.

Знову негативні відповіді, як завжди. Від цього опускалися руки. Вони навіть не просили почитати продовження сценаріїв, навіть не намагалися з ним зустрітися. Наче його не існувало.

Ілан з відразою зіжмакав аркуші і подумав про своє майбутнє. Щоразу, коли він заходив у магазинчик на заправці, у нього виникало відчуття, наче йому бракує кисню. Але що ще робити? Без диплома складно знайти хорошу роботу, особливо в галузі розробки відеоігор, де вимагають рекомендацій.

Він продовжив розбирати пошту. Там також були дві поштові листівки, адресовані батькам,— привітання з Різдвом та Новим роком. Його батько й мати офіційно вважалися померлими, однак їхні далекі колеги, що жили за кордоном, продовжували слати їм листи. Ілан ніяк не міг змиритися і повідомити цим незнайомцям, що батьки тут більше не «живуть».

Насправді поліція так і не знайшла тіла. Лише їхній човен, що був знищений штормом, коли вони вийшли в море. Для всіх і офіційно вони потонули, як зазначали свідоцтва про смерть, що лежали десь у комоді.

Але Ілан тиждень за тижнем повторював собі: у цій історії все суперечило логіці. Чого б це його батьки, чудові мореплавці, виходили в море, коли було прогнозовано сильний шторм? Тому молодий чоловік жив із тягарем скорботи, що ніяк не полишав його. Йому потрібно було побачити тіла, упізнати їх напевне, щоб покінчити з цим раз і назавжди і припинити жити з привидами.

Немає нічого гіршого, ніж не мати відповіді. І ніколи не дізнатися.

«Сподіваємось, що у вас усе добре, і бажаємо вам усього найкращого у новому році. Обіймаємо. А якщо опинитесь у Таїланді, то обов'язково завітайте до нас...»

Він перегорнув листівку і взяв останній лист. Він був адресований якійсь Беатрисі Портінарі, яка, згідно з адресою отримувача, мешкала у Парижі, на бульварі Распай. Але цю адресу було закреслено і написано: «За вказаною адресою не проживає». Мабуть, отримувач нещодавно переїхав.

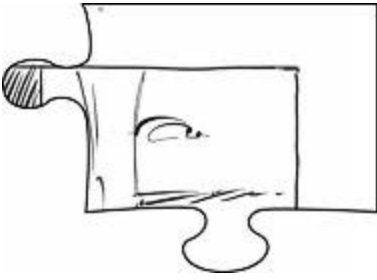
Як цей конверт опинився у нього? Ілан поклав лист на стіл. Пізніше віднесе його на пошту, якщо не забуде.

Лист зник під стосом інших листів — рахунків та непотрібної реклами.

Тієї миті були нагальніші справи, ніж похід на пошту.

На вулиці грюкнули дверцята машини.

За два тижні до Різдва Хлоя Сандерс, його колишня дівчина, яка кинула його рік тому, абсолютно несподівано знову об'явилась у його житті.

4

«Дофіне Лібере»^{1}.

Ф. ле Фонт «Різня на висоті»

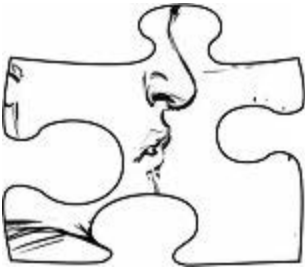
23 грудня

Це мав бути звичайний день незадовго до Різдва. Чудовий час підготовки до Святвечора, прогулянок під сонячним небом та катання на лижах. Але цього тижня всю долину охопив шок. Адже у вівторок уранці жандарми з жахом виявили бездиханні тіла восьми людей у гірському притулку Гранд-масиву, лише за кілька кілометрів від Морзіна і за два кроки від швейцарського кордону. Стара будівля, що належить місту і розташована на острові на озері Іброн, була призначена цілий рік приймати у своїх стінах мандрівників.

Згідно з першими даними розслідування, троє жінок і п'ятеро чоловіків, знайдених на місці, були вбиті уві сні викруткою, знайденою в ящику з інструментами. Підозрюваного у злочині було знайдено просто за будівлею, він сидів на снігу і вперто заперечував свою провину у скоєнні цих жахливих учинків. За словами старшого сержанта П'єра Боніфаса, який одним із перших прибув на місце подій, чоловік ніяк не міг згадати причину свого перебування в горах. Він здавався цілковито приголомшеним і не чинив жодного опору при затриманні.

Проте численні факти вказують на те, що цей чоловік винний. Перший факт, але не останній — його відбитки пальців було знайдено на руків'ї знаряддя вбивства, а в крові навколо трупів, що лежали на підлозі, залишились сліди його підшов.

Наступне: його речі — наплічник, спальний мішок і одяг — були знайдені в будівлі, на одній з постелей праворуч. Очевидно, він там ночував. Надворі сліди на снігу свідчать про те, що ніхто, окрім цього

5

Ілан Дедіссе чекав на Хлою на ганку, закутавшись у товстий кардиган з білої вовни. Йому здавалось, що він не впізнає свою колишню дівчину. З білявки з довгим волоссям вона перетворилась на коротко стрижену брюнетку. Нова машина, новий образ, що робив її більш зрілою і такою інакшою. Справжня жінка, вродлива й активна, що крокує в ногу з часом. Одягнена у шкіряний плащ, вона, як завжди, пересувалась перебіжками. Вона наче тікала від часу чи навпаки — намагалася його наздогнати.

Вони привітались, поцілувавшись у щоку.

— Тебе не впізнати. Навіть очі...— Блакитні лінзи. Це дуже модно.

Вона зміряла його поглядом.

— Знаю,— випередив її чоловік, знизавши плечима.— У мене теж багато чого змінилось, і зовсім не в хорошому сенсі. Але навіть із кількома зайвими кілограмами я досі той самий Ілан, якого ти знала.

— Вага — це пусте. Але у тебе дуже бліда шкіра. Ти хворий? Якби я знала...

— Напевно, це тому, що в мене зараз немає опалення і я трохи виснажений. Я працював уночі.

Він відійшов, щоб впустити її в дім.

— Бойлер здох, у будинку холодно, як у морзі. Але ти заходь. Я приготую смачну гарячу каву.

Ілан дивився, як вона прямує до вітальні. Стіни прикрашали пейзажі, але це були радше сумні сцени: зображення вмираючої природи, на яких дерева втрачають листя, а кольори тяжіють до темно-помаранчевих відтінків. Відколи Хлоя востаннє сюди заходила, Ілан

нічого не чіпав, навіть численні фотографії батьків, розвішані практично скрізь. На світлинах, де він позує в товаристві батька та матері, Ілан був значно молодшим. Хлоя познайомилась із ним за рік до їхнього трагічного зникнення, але їй так і не довелось з ними зустрітись.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ